

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3929/2023
27.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1626/23 од 26.04.2023. године, у седници већа одржаној 27.02.2024. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1626/23 од 26.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1626/23 од 26.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1689/20 од 15.09.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада, која се исплаћује у готовом новцу за период од новембра 2018. године закључно са априлом 2019. године исплати појединачно опредељене новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада, који се исплаћује у боновима, за период од новембра 2018. године закључно са априлом 2019. године исплати појединачно опредељене новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 71.274,00 динара са затезном каматом од извршности преуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1626/23 од 26.04.2023. године, одбијена је као неосновна жалба туженог, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је захтев тужиоца за исплату разлике накнаде за трошкове за исхрану у току рада у утуженом периоду, а побијаном пресудом правноснажно одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, јер пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе, у којој је расправљено питање права запослених код туженог на накнаду трошкова за исхрану у току рада у висини уговореног нето износа те накнаде (без умањења за порезе и доприносе по принципу обрачуна бруто зараде). Ради се о ситуацији када акти послодавца не прецизирају да ли се уговорена новчана вредност накнаде трошкова исхране у току рада исплаћује у нето или у бруто износу, па се приликом исплате одређеног новчаног износа по том основу, не може на штету запослених закључити да је реч о уговореном бруто износу.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је оценио да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе ни за новим тумачењем права, па је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 441. ЗПП је прописано, да је, ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Чланом 403. став 3. ЗПП, је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 16.07.2020. године, а вредност предмета спора побијеног дела је 18.250,80 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић